

T., 9 listopada 2022 r.

Sygn. akt II K 811/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28.09.,02.11.2022 r. w T.

sprawy

A. G.

syna A. i M. z d. B.

urodz. (...) w B. A.

oskarżonego o to, że:

W dniu 09 grudnia 2021 roku godz. 17:25 w T. przy ul. (...), w sklepie (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w postaci zestawu do monitoringu o wartości 1369,00 zł w ten sposób, iż dokonując transakcji na kasie samoobsługowej dokonał zeskanowania dwukrotnie tańszego produktu w postaci atrapy kamery wart. jednostkowej 49,00 zł wprowadzając w ten sposób w błąd pokrzywdzonego, co do rzeczywistej wartości wszystkich zakupionych towarów, poprzez zaniechanie zeskanowania towaru w postaci zestawu do monitoringu o wart. 1369,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o.

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

o r z e k a :

I. przyjmując, iż czyn oskarżonego A. G. polegający na tym, że w dniu 9 grudnia 2021 roku o godz. 17.25 w T. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu do monitoringu o wartości 1369 zł w ten sposób, że dokonując transakcji na kasie samoobsługowej dokonał zeskanowania dwukrotnie tańszego produktu w postaci atrapy kamery wartości jednostkowej 49 zł nie uiszczając należności za kamerę o wartości 1369 zł, stanowiąc wypadek mniejszej wagi, wyczerpał znamiona występku określonego w art. 278 § 3 kk oraz uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego na okres 1 (jednego) roku tytułem próby,

II. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 zł (tysiąc złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 811/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. G.	w dniu 9 grudnia 2021 roku o godz. 17.25 w T. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia zestawu do monitoringu o wartości 1369 zł w ten sposób, że dokonując transakcji na kasie samoobsługowej dokonał	

		zeskanowania dwukrotnie tańszego produktu w postaci atrapy kamery wartości jednostkowej 49 zł nie uiszczając należności za kamerę o wartości 1369 zł, stanowiąc wypadek mniejszej wagi	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 9 grudnia 2021 roku A. G. wykonywał zakupy w sklepie (...) w T. przy ul. (...). Będąc na hali sprzedaży wkładał do koszyka różne przedmioty. Po wykonaniu zakupów podszedł do kasy samoobsługowej i rozpoczął skanowanie towarów, które miał w koszyku - były to dwa większe produkty w kartonowych opakowaniach oraz kilka drobnych przedmiotów. Po skanowaniu towarów kupujący wkładał je do papierowej torby. W pewnym momencie mężczyzna zbliżył czytnik kodów do jednego z opakowań kartonowych a następnie z koszyka wyjął inne opakowanie kartonowe, które włożył do torby. Mężczyzna dalej skanował pozostałe produkty, w tym ponownie zeskanował to samo opakowanie kartonowe. W trakcie skanowania mężczyzna zaczepiał pracowników sklepu wskazując, że w odniesieniu do	wyjaśnienia (...) G.	31-32, 127-128	

<p> pewnych przedmiotów skaner kodów nie działa. Po wykonaniu zakupów(...) G. opuścił sklep. Po ujawnieniu tego faktu pracownicy ochrony udali się za kupującym, którego zatrzymano na parkingu sklepowym.</p>			
<p> zeznanie P. A.</p>	<p> 2-3, 135-135v.</p>		
<p> zeznanie R. G.</p>	<p> 135v.-136</p>		
<p> paragon i faktura</p>	<p> 11-12</p>		
<p> płyta z nagraniem</p>	<p> 13</p>		
<p> protokół zatrzymania osoby</p>	<p> 19</p>		
<p> protokół odtworzenia nagrania</p>	<p> 36-70</p>		
<p> A. G. nie był dotychczas karany sędownie.</p>	<p> karta karna</p>	<p> 87</p>	
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia A. G.	wyjaśnienia jasne i wiarygodne w części w jakiej potwierdził, że był w sklepie (...) i robił zakupy, w tym zakresie są one zgodne z innymi dowodami, w tym z zapisem monitoringu oraz zeznaniami pracowników ochrony, którym sąd dał w pełni wiarę	
zeznanie P. A.	Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadków P. A. (2) i R. G. (2) albowiem zeznania te są jasne i logiczne, świadkowie wskazała, że obserwowali zachowanie oskarżonego na kamerach monitoringu a wynikało to z faktu, iż towar w postaci kamer należał do tzw. produktów drażliwych, gdzie niejednokrotnie mieli kradzieże takiego sprzętu. Świadkowie wskazali, że oskarżony dwukrotnie zeskanował towar tańszy a towar droższy włożył do koszyka bez skanowania. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania tych zeznań.		

paragon i faktura	Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, w postaci protokołów oględzin, zatrzymania, dokumentacji fotograficznej i monitoringu, które nie były kwestionowane przez strony, a nadto zostały sporządzone prawidłowo i dowodziły okoliczności, na które je sporządzono		
karta karna	dokument urzędowy		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia (...) G.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i kwestionował swoją winę albowiem w tym zakresie są one sprzeczne z innymi dowodami zgromadzonymi w przedmiotowej sprawie, głównie z zapisem monitoringu. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za realizowaną przez niego linię obrony zmierzającą	

		<p>do umniejszenia winy lub uniknięcia odpowiedzialności karnej. Wyjaśnienia oskarżonego wskazujące, że przez pomyłkę zeskanował dwukrotnie ten sam towar są niewiarygodne i naiwne. Zachowanie oskarżonego przy kasie samoobsługowej jednoznacznie wskazuje, że celem oskarżonego było, poprzez oszukańcze zabiegi, uzyskanie towaru o wyższej cenie niż wskazana na paragonie zakupu. Chęć uregulowania należności za "nieprawidłowo zeskanowany" towar może być, w ocenie Sądu, postrzegane jedynie jako wola naprawienia wyrządzonej szkody. Bez znaczenia pozostaje także fakt, iż oskarżony wcześniej wielokrotnie dokonywał zakupów w ww. sklepie.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	A. G.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone w orzecznictwie i piśmiennictwie, wskazujące, że w analogicznym przypadku mamy do czynienia z przestępstwem zaboru w celu przywłaszczenia a nie oszustwem.</p> <p>Zgodnie z <u>art. 286 § 1 k.k.</u>, za oszustwo odpowiada karnie ten, „Kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania”. Analiza przytoczonego przepisu wskazuje, że proceder wykorzystujący kasę samoobsługową do zaboru mienia bez uiszczenia stosownej zapłaty nie</p>			

wyczerpuje znamion
przestępstwa
scharakteryzowanego w
art. 286 § 1 k.k.

Konstytutywnym
znamieniem oszustwa
jest przede wszystkim
posłużenie się przez
sprawcę jedną z metod
oszukańczego
oddziaływania na inną
osobę poprzez
wprowadzenie jej w błąd
albo wyzyskanie błędu lub
niezdolności do należytego
pojmowania
przedsiębranego
działania. Tekst ustawy nie
pozostawia wątpliwości, że
chodzi o każdorazowe
oddziaływanie na inną
osobę, która następnie ma
rozporządzać mieniem.
Skoro przepis wymaga,
by sprawca oszukał „inną
osobę”, oznacza to, że musi
być to z jednej strony
zindywidualizowana,
konkretna osoba, z
drugiej zaś podmiot,
który z uwagi na swe
właściwości może zostać
poddany oszukańczym
zabiegom sprawcy, a więc
oddziaływaniu
prowadzającemu do
wywołania w świadomości
konkretnej osoby
niezgodnego z prawdą
przekonania o zaistnieniu
pewnych faktów. Inną
osobą w rozumieniu
art. 286 § 1 k.k.
musi być ponadto
podmiot, który będzie
zdolny podjąć czynności
rozporządzające mieniem,
a zatem oszukańcze
zabiegi sprawcy zainicjują

proces decyzyjny prowadzący do szeroko rozumianego rozporządzenia przez osobę wprowadzoną w błąd własnym lub cudzym mieniem.

Z tego powodu wprowadzanym w błąd podmiotem nie może być, rzecz jasna, samo w sobie urządzenie rejestrujące transakcję w sklepie czyli kasa samoobsługowa, a konkretnej składające się na nią urządzenia w postaci czytnika kodu kreskowego, ekranu, procesora, terminala płatniczego czy kasy fiskalnej. Kasa samoobsługowa nie jest „osobą”, nie da się wprowadzić jej w błąd i nie jest podmiotem świadomie rozporządzającym mieniem w rozumieniu art. 286 § 1 k.k.

Przedmiotem oszukańczych zabiegów sprawcy nie może być również osoba prawna („sklep” jako taki, np. spółka z o.o.), gdyż ten konwencjonalny podmiot jako konstrukt typowo prawny nie podejmuje świadomej decyzji rozporządzającej mieniem wskutek wprowadzenia go w błąd. Osoba prawna nie jest „osobą”, o której mowa w omawianym przepisie, i zmienić tego stanu rzeczy nie może próba zaaplikowania

na gruncie omawianej kategorii sytuacji rezultatów wykładni adaptacyjnej (uwspółcześniającej) przepis prawa karnego w związku z rozwojem nowych technologii (zrównanie osób fizycznych i osób prawnych jako przedmiotów czynności wykonawczej).

Oszukiwaną osobą nie może być również właściciel czy przedstawiciel sklepu, który zainstalował kasę samoobsługową. Sama instalacja kasy nie wypełnia cech rozporządzenia mieniem wystawionym na sprzedaż w sklepie, a tym bardziej rozporządzenia konkretnym towarem w ramach jednostkowej transakcji wskutek przyszłego wprowadzenia w błąd właściciela lub posiadacza towaru. Gdy zaś w danej sytuacji faktycznej klient rejestruje przy kasie samoobsługowej fikcyjną transakcję, jednocześnie zabierając ze sobą inną rzecz bez uiszczenia zapłaty, właściciel sklepu nie podejmuje zazwyczaj żadnej decyzji rozporządzającej mieniem na skutek wprowadzenia go w błąd. Osoba ta może nie mieć w ogóle pojęcia o konkretnych transakcjach zawieranych masowo przy kasach samoobsługowych w danym sklepie (nie

wie o rodzaju czy ilości zabieranego towaru).

Należy podkreślić, że osobą rozporządzającą mieniem nie jest również pracownik ochrony czuwający nad przestrzeganiem porządku i regulaminu sklepu czy chroniący mienie przed bezprawnym zaborem. Również sam nadzór nad prawidłowym działaniem kasy i poprawnością wprowadzanych do niej danych nie jest czynnością rozporządzającą mieniem zabieranym przez klientów. Nie można bowiem mylić cywilnoprawnego rozporządzenia mieniem, konstytuującego zawarcie umowy sprzedaży, z rozporządzeniem mieniem na skutek błędu w sensie wymaganym przez art. 286 § 1 k.k.

Użycie przez sprawcę kasy samoobsługowej, by wynieść ze sklepu towar bez uiszczenia zapłaty, nie zmienia faktycznego obrazu sytuacji, w ramach której klient niewątpliwie sam zabiera ze sklepu konkretne, cudze rzeczy ruchome. Formalnym odzwierciedleniem takiego postępowania sprawcy jest zestaw typów czynów zabronionych chroniących cudze rzeczy ruchome przed ich bezprawnym „zabieraniem”, jak je określa np. art. 278 § 1 k.k.

Oczywistym jest, iż sposób działania sprawców kradzieży sklepowych może polegać na posługiwaniu się przemyślanymi, sprytnymi formami rozumianego potocznie oszustwa, np. odwróceniem uwagi sprzedawcy, ukryciem towaru w kieszeni czy torbie, współdziałaniem z inną osobą ułatwiającą wyniesienie rzeczy czy właśnie udawaniem, że kupuje się towar przy kasie samoobsługowej, podczas gdy de facto zabiera się go w celu przywłaszczenia. Oszustwo w kategoriach prawnych jako przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. różni się od ogólnie rozumianego oszustwa, oszukiwania, bycia oszustem itp. Wszelkie oszukańcze zabiegi, by skutecznie ukraść zabraną rzecz ruchomą, nie są oszustwem w sensie kodeksowym.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z niezgodnością rzeczy zabieranej przez klienta – bez zamiaru zawarcia w tym zakresie umowy i bez zamiaru zapłacenia za towar, lecz w celu jego przywłaszczenia – względem towaru skanowanego na czytniku kasy samoobsługowej, w stosunku do którego również brak jest po stronie klienta zamiaru

jego kupienia za wpłaconą kwotę. Wprowadzanie w błąd przy kasie samoobsługowej jako modus operandi sprawców kradzieży sklepowych ma ukryć rzeczywisty obraz rzeczy i zamaskować bezprawny zamiar sprawcy, który własnoręcznie zabiera konkretne rzeczy w celu ich przywłaszczenia bez uiszczenia zapłaty, a jednocześnie udaje, iż zawiera transakcję zakupu rzeczy, których kody kreskowe skanuje na czytniku kasy, jak należy sądzić bez realnego zamiaru zawarcia w tym zakresie umowy cywilnoprawnej. Nie zachodzi zatem wprowadzenie w błąd innej osoby odnośnie do elementów stanu faktycznego wpływających na jej proces decyzyjny, związany z rozporządzeniem mieniem, w sensie wymaganym przez ustawową konstrukcję oszustwa, lecz ma miejsce typowy zabór rzeczy połączony z dodatkowymi operacjami z użyciem kasy samoobsługowej.

Jeżeli więc pracownik sklepu sprawuje nadzór nad konkretnymi kasami oraz może nawet interweniować w przypadku wykrycia próby wyniesienia towaru bez zapłacenia należnej ceny, jego rolę w omawianym zajściu należy pojmować w

kategoriach ujawnienia i zapobiegnięcia przestępstwu lub wykroczeniu polegającemu na zaborze rzeczy, a więc kradzieży. Nie jest osobą wprowadzaną przez klienta w błąd w taki sposób, iż w razie niewykrycia podstępnych zabiegów sprawcy pracownik ten niekorzystnie rozporządza mieniem sklepu, gdy nieświadomie pozwala klientowi oddalić się z bezprawnie, własnoręcznie zabranym towarem. Faktycznie i formalnie zachowania sprawcy stanowią zabieranie rzeczy, przy udziale świadków lub bez ich udziału, skutecznie lub nie, bez zapłacenia za towar faktycznie zabrany przez klienta, z mniej lub bardziej sprytnym wykorzystaniem sposobności, by za pomocą fikcyjnej transakcji ukryć fakt dokonanej kradzieży.

W przedmiotowym stanie faktycznym, nie budzi żadnych wątpliwości fakt, że oskarżony działał świadomie i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jednak do wyczerpania znamion przestępstwa przyjętego w akcie oskarżenia, zabrakło elementarnego czynnika w postaci osoby, jaką oskarżony w chwili czynu miał oszukać.

Tym samym należało uznać, przy uwzględnieniu wartości szkody, że oskarżony swoim bezprawnym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 3 kk. Sąd przyjął, iż czyn oskarżonego należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi w rozumieniu wskazanego przepisu.

Sąd nie mógł bowiem powielić przyjętego przez oskarżyciela stanowiska, że sam zamiar sprawcy, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jednoznacznie świadczy o możliwości przypisania winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie przestępstwa z art. 286 k.k. Zauważyć bowiem należy, że podobny przykład odnosi się do posłużenia się w bankomacie skradzioną kartą płatniczą, albowiem tak samo jak w przypadku wypłaty kradzieży gotówki z bankomatu, tak samo w czasie skanowania towaru na kasie samoobsługowej mamy do czynienia z automatem, nie zaś żywą osobą (tak wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 19.05.2022 r., VII Ka 3/22; M. M. (2) - kradzież przy użyciu kasy samoobsługowej w sklepie - PS 2022/10/28-43.

Sąd ustalając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzuconego

oskarżonemu, który wyczerpał znamiona występkę z art. 278 § 3 kk nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

Orzeczenie o warunkowym umorzeniu jest orzeczeniem o charakterze materialnym rozstrzygającym o przedmiocie procesu, którym jest kwestia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucony mu czyn. Sąd zdecydował o zastosowaniu w niniejszym postępowaniu instytucji warunkowego umorzenia postępowania, gdyż przestępstwo i sprawca nie przedstawiali większej społecznej szkodliwości. B. G. nie był dotychczas karany sędownie, a nadto prezentowana przez niego postawa oraz dotychczasowy sposób życia pozwala przypuszczać, iż niniejsze postępowanie karne będzie dla niego na tyle dotkliwym ostrzeżeniem na przyszłość, iż nie popełni ona żadnego nowego przestępstwa.

Należy podkreślić, że odpowiedzialność karna to odpowiedzialność realizowana poprzez stosowanie wobec sprawcy

przestępstwa wszelkich środków reakcji karnej, a nie tylko kar. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest jednym z najłagodniejszych środków reakcji karnej na przestępstwo, ale pozostając formą odpowiedzialności karnej sprawy podobnie jak kara zawiera w sobie element dolegliwości i dlatego jego zastosowanie nie można traktować jako zwolnienie od odpowiedzialności. Treść art. 66 kk wyróżnia następujące przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego: społeczna szkodliwość czynu nie będąca znaczną, nie będąca znaczną wina sprawcy czynu, brak wątpliwości, co do okoliczności popełnienia czynu, niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne, pozytywna prognoza kryminologiczna wobec sprawcy warunkowana jego postawą, właściwościami i warunkami osobistymi oraz dotychczasowym sposobem życia, zagrożenie czynu karą, która nie przekracza 5 lat. Podstawą orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania jest przekonanie Sądu o istnieniu winy sprawcy. Każdy wyrok warunkowo umarzającym postępowanie karne zawiera stwierdzenie winy, ponieważ każdy taki wyrok opiera się na ustaleniu,

że stopień winy sprawcy danego przestępstwa nie jest znaczny.

Sąd zdecydował się na zastosowanie instytucji pośredniej pomiędzy skazaniem a bezwarunkowym umorzeniem postępowania karnego z uwagi na fakt, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był znaczny. Kodeks karny wskazuje okoliczności, które należy brać pod uwagę przy dokonywaniu oceny tego stopnia i są to rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia (art. 115 § 2 k.k.).

Czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania jest przypadkiem, w którym stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jest co prawda wyższy niż znikomy, lecz z uwagi na pewne cechy oskarżonego, Sąd uznał, że nie jest konieczne wymierzenie wobec niego kary, a jedynie zastosowanie reakcji karnej w postaci warunkowego

umorzenia postępowania. Nie można stwierdzić, że warunkowe umorzenie oznacza uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, gdyż odstąpienie od skazania i ukarania następuje pod pewnymi warunkami. Oskarżony ma świadomość, że niewypełnienie przez niego zasad warunkowego umorzenia będzie pociągało za sobą podjęcie postępowania oraz możliwość ewentualnego skazania. Jednocześnie, w ocenie Sądu, ustalony dla oskarżonego okres próby na poziomie jednego roku będzie wystarczający dla uzmysłowienia jego zachowania.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. G.	II	I	Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego w wysokości 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 627 kpk Sąd obciążył oskarżonego opłatą w wysokości 100 zł oraz wydatkami poniesionymi w sprawie. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe i finansowe oskarżonego, jest on w stanie uiścić wskazane koszty bez uszczerbku dla swojego utrzymania.	
1.Podpis		